

Sygn. akt II CSK 448/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku J.S.

przy uczestnictwie J.D., G.S., W.S., A.S., Z.S., G.Ł., I.Ł., B.C., K.P., S.S., S.S.1,

Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa

i Skarbu Państwa - Starosty [...]

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od J.S. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 675 (sześćset
siedemdziesiąt pięć) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń

umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawczyni J.S. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 grudnia 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wskazując na zagadnienie związane ze sposobem (formą) zaimplementowania zmiany zamiaru władania nieruchomością przez posiadającego współwłaściciela wobec innych, która może prowadzić do zasiedzenia nieruchomości ponad swój udział w niej.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, IC BSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Wывód zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tych wymagań nie spełnia. Problem przedstawiony w skardze

kasacyjnej był przedmiotem licznych wypowiedzi zarówno doktryny, jak i judykatury, na co zwraca uwagę również autorka skargi kasacyjnej. Zgodnie przyjmuje się, że jeden ze współwłaścicieli może zasiedzieć zarówno fizycznie wyodrębnioną część tej nieruchomości, jak i udziały w prawie własności nieruchomości przysługujące innym współwłaścicielom. Jednak zmiana charakteru władztwa nad rzeczą musi mieć charakter kwalifikowany w tym sensie, że konieczne jest wyraźne zamanifestowanie woli władania *cum animo rem sibi habendi* w sposób widoczny zarówno dla współwłaścicieli, jak i dla otoczenia (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 1956 r., III CO 38/55, OSNCK 1956). Pogląd ten stał się również podstawą rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

as]

aj